

บทนำ

เหยียหัวไม่มีวันลืมคืนงานฉลองวันเกิดอายุเจ็ดขวบของนางคีนนั้น
ได้... ในคืนนั้นฝันร้ายสารพัดสารพันได้กลายเป็นจริงขึ้นมา

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ในเวลาเริ่มต้นของราตรีกาล เหยียหัวกำลัง
หลับปุ๋ยเพราะเล่นสนุกมาตลอดงานจนเหนื่อยล้า นางอุ้มตุ๊กตาที่บิดาซื้อ
กลับมาจากดินแดนตะวันตกไว้แนบอก เดิมทีกำลังหลับฝันหวาน แต่สักพัก
ก็เริ่มรู้สึกร้อนชื้นเรื่อยๆ ทั้งยังได้ยินเสียงเอะอะโวยวาย

เหยียหัวค่อยๆ เปิดเปลือกตาช้าๆ เห็นแสงเงาของเปลวไฟส่องไสว
อยู่ที่หน้าต่าง ช้ายังได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกด้วยความตื่นตระหนก
เสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง และเสียงกรีดร้อง เด็กหญิงกระซิบตุ๊กตาในอก
แน่นด้วยความกลัว ดวงตากกลมโตกะพริบถี่

"หยุดนะ!"

เสียงตะโกนโกรธเกรี้ยวระคนสิ้นหวังของพี่รองลอยมาจากนอกประตู

เหยียดหัวลุกจากเตียงอย่างลนลาน เปิดประตูที่หับไว้มองออกไปยัง
ลานบ้าน ภาพที่เห็นคือพี่รองมีเลือดอาบขโมมทั่วร่างยืนถือดาบอยู่ตรงนั้น
ตาข้างหนึ่งแดงฉานเพราะถูกย้อมด้วยเลือดดาว เปลวเพลิงลุกโชนทุกหนแห่ง
บนพื้นเต็มไปด้วยร่างไร้วิญญาณของผู้คนที่นางรู้จัก

พี่รองเงื้อมดาบฟันชายชุดดำร่างกำยำ มันร้องเสียงหลงก่อนจะล้มลง
เด็กหญิงหวีดร้องด้วยความตกใจ ตุกตาในมือร่วงลงกับพื้น ร่างเล็กๆ
สิ้นทึ่ม ถลันตัวเข้าไปกอดขาพี่รองแน่น

"พี่รองจ๋า เกิดอะไรขึ้น"

เหยียดหัวถามอย่างสับสนงงวย เมื่อเห็นพี่สามนอนอยู่บนพื้นน้ำตา
ก็พรingsพรูออกมา

พี่รองหลับตา นั่งลงกอดน้องน้อยผู้ไร้เดียงสา

เขาจะอธิบายอย่างไรดี ผู้نگนักรุกเข้ามาในบ้านสกุลกู่ พอเจอใคร
ก็ฆ่าทิ้งไม่เลือกหน้า ที่เขาบุกบ้านมาจนถึงที่นี่ก็เพื่อช่วยชีวิตน้องสาว

"พี่สาม..."

เหยียดหัวนั่งคุกเข่ากับพื้น มองดูร่างเหวอะหะของพี่ชายคนที่สาม
ปากแผลยังคงมีเลือดไหล โดยเฉพาะที่ลำคอ เลือดทะลักออกมาดู
น่ากลัว นางเขย่าตัวพี่สาม แต่พี่สามกลับนอนนิ่งไม่ไหวติง

เหยียดหัวน้ำตาพรingsพรู แต่ยังคงพยายามเขย่าร่างไร้วิญญาณอย่าง
ไม่ลดละ

"ไปกันเถอะ ที่นี่อยู่นานไม่ได้แล้ว"

พี่รองสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วอุ้มเหยียดหัวมุ่งไปทางด้านหลัง

"ไม่ ข้าไม่ไป พี่สามเลือดไหล ต้องเจ็บมากแน่ๆ ข้าจะช่วยพันแผล

ให้พี่สามก่อน!"

เด็กน้อยร้องพลางจับแขนเสื้อพี่ชายคนรองเขย่าไปมา

"พี่สามของเจ้าตายไปแล้ว เข้าใจไหม ทุกคนตายหมดแล้ว!" พี่รองจับตัวเหยียหัวเข่าอย่างคุมสติไม่อยู่ "ทุกคนในบ้านตายหมดแล้ว ท่านพ่อท่านแม่ และพี่ใหญ่ถูกไฟคลอกตายอยู่ที่เรือนกลาง พวกมันไม่ไว้ชีวิตใครเลยสักคน ได้ยินไหม!"

เหยียหัวส่ายหน้า เนื้อตัวสั่นเทา นางรู้ดีว่าความตายคืออะไร แต่ท่านแม่บอกเองไม่ใช่หรือว่าความตายอยู่ห่างจากพวกนางนัก และก่อนที่มันจะมาเยือนครอบครัวเราจะอยู่กันอย่างมีความสุข

"ตรงนี่ยังเหลือปลาลอดแหหลุดมาอีกเรอะ"

น้ำเสียงเย็นเยียบนำขนลุกตั้งขึ้น ชายชุดดำร่างใหญ่ยืนขวางทางพวกนาง ในมือกำกระบี่เป๋นเลือด

พี่รองกัดฟันกรอด ผลักเหยียหัวออกห่างแล้วพุ่งเข้าไปหามัน

ขณะซูลมุนเสื่อผ้าเนื้อดิบพันตัวเหยียหัวขาดแฉก เผยให้เห็นปานแดงรูปเปลวไฟบนหัวไหล่ที่ดูราวกับว่าจะลุกไหม้ขึ้นมาเช่นกัน

ชายชุดดำฝีมือเก่งกาจ กระบี่ในมือทอแสงสีน้ำเงินแปลกตาพริบตาเดียวก็ปลดอาวุธในมือพี่รองสำเร็จ

"คืนนี้คืนสกุลกู้อ่าหวังเลยว่าจะรอดไปได้"

มันแสร้งยิ้มยามแทงกระบี่เข้าไปในอกของเด็กหนุ่ม

"พี่รอง!"

เหยียหัวหวีดร้อง นางเก็บกระบี่ที่ถูกไฟลนจนร้อนฉ่าขึ้นมาจากพื้นพาดใส่ ชายชุดดำไม่ทันระวังจึงถูกกระบี่ร้อนนาบเข้าที่หน้า ผ้าสีดำฉีกขาด

ประทับรอยไ้วบนผิว

มันร้องโหยหวน สลัดมือตามสัญชาตญาณจนเหยียดหัวกระเด็นไปไกล
หลายจั้ง*

เหยียดหัวกระแทกกับพื้นอีกฟากของกองเพลิงจนกระอักไอ น้ำตาเริ่ม
ด้วยความเจ็บปวดกลบบังสายตาเห็นเป็นภาพพร่าเลือน สิ่งที่ปรากฏมีเพียง
ภาพชายผู้หนึ่งมีรอยแผลอัปลักษณ์บนใบหน้า รอบด้านของมันคือเปลวเพลิง
ไหม้กระหน่ำนำพรันพริง

แม้จะร่างเลือน แต่นางก็จะสลักภาพนี้ไว้ในความทรงจำตลอดกาล
"น่าตายนัก! ข้าจะสับเจ้าเป็นหมื่นๆ ชั้!"

ชายชุดดำหน้าตาบิดเบี้ยว ผิวหน้าไหม้เกรียมไปแถบหนึ่ง มันตั้งใจ
ปลิดชีวิตเด็กหญิงแต่ก็เกิดล้มเพราะเปลวไฟขวางอยู่

เสียงพื้ดั่งขึ้น พระเพลิงไหม้กระหน่ำหนักจนดูเหมือนว่าเหยียดหัวถูก
กลืนไปในกองไฟ

นางคิดว่าคราวนี้คงไม่รอดแน่ ทว่าทันใดนั้นนางก็ถูกมือคู่หนึ่งดึงตัว
แล้วลากไปยังทางเดินแคบๆ ริมสวน

เหยียดหัวอ้าปากจะหวีดร้อง แต่เมื่อหันไปมองกลับพบว่าเป็นลูกหยวน
"ลูกหยวน รอก่อน พี่รองยังติดอยู่ในนั้น!"

เด็กน้อยร้องไห้เสียขวัญ บ้านของนาง ครอบครัวของนางจะต้องจบสิ้น
แค่นี้หรือ

"คุณหนู อย่าร้องขอรับ ข้าจะต้องพาท่านออกไปจากที่นี่ให้ได้"

เมื่อนึกถึงนายท่านและนายหญิงที่ถูกเผาเป็นเจ้าถ่าน ลูกหยวนก็น้ำตา

* จั้งเป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

เอ่อ...อย่างใดเสียเขาก็ต้องช่วยชีวิตคุณหนูให้ได้

เขาเอาผ้าชุบน้ำคลุมหน้าเหยียดหัวที่ยังคงดิ้นรน พาวิ่งหนีไปตาม
ทางเดินสายแควท่ามกลางความมืด

ชายชุดดำตั้งท่าจะถอนกระบี่ไล่ตาม แต่เด็กหนุ่มใช้พลังเหวี่ยงสุดท้าย
กอบเรี่ยวแรงทั้งหมดที่เหลืออยู่กำคมกระบี่ไว้ไม่ยอมปล่อย

"หนี...เหยียดหัว...หนีไป!!!"

เขาคำรามจนสิ้นเสียงก่อนจะล้มลงกับพื้น

"เฮอะ!"

ชายชุดดำคลายมือ ขมวดคิ้วแน่น

ภารกิจคืนนี้คือต้องฆ่าคนสกุลก๊วยกักรัว หากนายใหญ่รู้ว่าเด็กหญิง
คนนั้นยังมีชีวิตรอด ภายภาคหน้าชีวิตมันจะต้องลำบากแน่

ทว่า...มันไว้ชีวิตเด็กหญิงคนนั้นก็แล้วกัน! กับแค่เด็กเจ็ดขวบคนเดียว
จะนำภัยอะไรมาได้

ฆาตกรใจโหดกระชากกระบี่กลับคืน แสยะยิ้มเยาะเราะงำไว้วิญญาณ
ที่กองเกลื่อนพื้นแล้วค่อยเดินจากไปอย่างสบายอารมณ์

ตุ๊กตาจากดินแดนตะวันตกถูกเปลวเพลิงกลืนกินซ้ำๆ สุกสุกที่ยิ่งใหญ่อ
ล้มสลายกลายเป็นเถ้าธุลีภายในราตรีเดียว...

7

สายฝนโปรยปรายให้บรรยากาศแห่งสารทฤดู พรหมรดใบไม้เขียวขุ่ม
บ้างแหวกผ่านกิ่งก้าน กระทบตองเนื้อตัวเหมือนเข็มเล็กๆ ทิ่มแทง
ใบไม้เหลืองเหี่ยวแห้งปลิดร่วงปลิวปรอย

บนทางสายแคบในป่าไม้ เกี่ยวหุหุหุหลังหนึ่งมุ่งหน้าไปอย่างเรีร
คนกลุ่มนี้เคลื่อนขบวนว่องไวราวกับกำลังอาภักขาบุคคลสำคัญ

คนหามเกี่ยวทำงานด้วยอาการสงบนิ่ง แม้เกี่ยวที่แบกจะหนัก แต่กลับ
ไม่ทำให้ฝีเท้าของพวกเขาช้าลง ฝ่ายบุรุษหลายคนที่ติดตามมาด้วยนั้นมอง
ปราดเดียวก็รู้ว่าล้วนแต่มีวรยุทธ์

ในจำนวนนั้นมีชายวัยห้าสิบอยู่ผู้หนึ่งทำที่อดโรยเพราะร่างกาย
ไม่ทนทานต่อการเดินทางไกล ผมเป็นสีดอกเลาเหมือนกร่างานหนักมาอย่าง
ยาวนาน ใบหน้าแลสัต์ยซื่อ เสื้อผ้าธรรมดาที่สวมใส่ไม่อาจบดบังรัศมี
ขุนนางใหญ่ได้มิด เขามองรอบตัวอย่างระแวดระวัง หันหลังกลับไปมองเกี่ยว

คราหนึ่งก็หันไปยังบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ข้างหน้าสุดของขบวน

ชายวัยกลางคนเร่งฝีเท้ามาเดินข้างชายหนุ่มผู้นั้น ถามขึ้นอย่างกังวล

"เถียง อิกนานไทมกว่าจะถึง"

ชายหนุ่มนามเถียงอินทรีเหล็กมองตอบด้วยสายตาเรียบนิ่ง สองเท้า
ยังคงก้าวไปข้างหน้าด้วยความเร็วเท่าเดิม

"ข้ามภูเข่อีกสองลูก ใช้เวลาราวหนึ่งชั่วยามก็จะถึงเมืองเถียงแล้ว"

น้ำเสียงทุ้มต่ำกล่าวตอบเรียบๆ

"เช่นนั้นก็ดี เช่นนั้นก็ดี"

ที่แรกชายวัยกลางคนไม่เห็นด้วยกับการเดินทางครั้งนี้ แต่เนื่องจาก
ไม่อาจทัดทานความประสงค์ของเจ้านายหนุ่มได้ เขาจึงต้องติดตามมา
ทั้งที่หัวนั้นวิตกไปทั้งใจ

แม้เถียงจะเป็นยอดฝีมือซึ่งนายท่านเป็นผู้เลือกเอง ข้าผู้ติดตาม
แต่ละคนก็ล้วนแล้วแต่เฟิ่นหามาอย่างดี แทบจะเรียกว่าระดับหนึ่งในร้อย
แต่อันตรายระหว่างทางนั้นถึงอย่างไรก็ยากจะคาดเดา โชคดีที่แม้เถียงยัง
หนุ่มแน่น แต่ก็สุขุมเป็นผู้ใหญ่จนทุกคนไว้วางใจ ไม่เช่นนั้นหัวเด็ดตีนขาด
อย่างไรเขาก็ต้องทัดทานให้นายท่านเปลี่ยนใจให้ได้

"เยวี่ยฝ่างเอ๋ย ข้าเบือจะแยแล้ว"

เสียงบุรุษลอยมาจากแถวหลังงามทางด้านหลัง พัดไม้ธงดำมหนึ่ง
ยื่นออกมาเล็กม่านไม้ไผ่ ชายหนุ่มผู้สวมอาภรณ์หรูหราคล้ายยืมคล้าย
ไม้อิม ผ้าตัวแพรไหมรอบตัวขยับอยู่ รูปโฉมของเขาหล่อเหลา แมกรียาท่าทาง
จะดูเกียจคร้าน แต่นัยน์ตาคู่นั้นกลับฉายแววเฉียบขาด

"ท่านเจวี่ย อิกชั่วยามเดียวก็จะถึงเมืองเถียงแล้วขอรับ ถึงเวลานั้น

ท่านก็จะได้พักผ่อนแล้ว"

เยวียฝางตอบอย่างนอบน้อมพลางขีดเหงื่อที่หน้าผาก

"ยังจะให้ข้าพักผ่อนอีกกี่ แค้นข้าก็พักจนเบือจะแย่ ทาอะโรมาให้ข้า ทำห่วยไม่ได้หรือ ให้ข้าออกไปยึดเส้นยึดสายบ้างก็ยังดี"

ชายหนุ่มเอื้อมมือคว่ำกาเหล้าบนโต๊ะไม้มะเกลือในเกี้ยวยกขึ้นกรอกใส่ปากอย่างหมดดาลัยตายอยาก เมื่อได้สุราก็ล้วงคอเขาก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

"ข้าว่านะ เกียอิง พวกเรามาเปลี่ยนตำแหน่งกันดีกว่า เดียวข้าไปเดินหน้าขบวนเอง ส่วนท่านก็นั่งอุดอุสนทนากับยุ้งในเกี้ยวแทนข้า"

ชายรูปงามหยกก็มียื่นข้อเสนอ

"คุณชายหวังผู้โปรดอย่าล้อเล่น"

เกียอิงตอบโดยไม่หันกลับมามอง น้ำเสียงยังคงเรียบนิ่งเช่นเดิม แต่แววตาของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย

"ข้าล้อท่านเล่นที่ไหนกัน ข้าเบือจะแย่แล้วจริงๆ นะ"

หวังผู้เจวียยกไหลอย่างเหนื่อยหน่าย ได้แต่นั่งทอดหุ่ยต่อไป

เกี้ยวหลังจกมเคลื่อนไปในแนวป่าท่ามกลางใบไม้โปรยปราย รอบทิศเงียบสงัดจนน่าเกรงขาม ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าที่ย่ำลงบนใบไม้

จับพลันเสียงหนึ่งซึ่งเบาหวิวจนแทบไม่ได้ยินสะกดความสนใจของเกียอิง เขาสังเกตเห็นอาการสั่นไหวของต้นไม้รอบตัว

"ระวัง!"

ชายหนุ่มคำรามแล้วหันขวับอย่างรวดเร็ว

เสียงขลุ่ยดังแหลมขึ้น ขณะเดียวกันเงาสีเขียวของต้นไม้ซึ่งเคย

เงียบส่งด็กก็กลายเป็นชายฉกรรจ์มากมาย พวกมันบุกทะลวงเข้ามา สีน้าเทียมเกรียม มีธนูหลายคนที่รอกท่าอยู่รอบนอกก็ติดเท้าตะซอง เกาทัณฑ์ที่สะพายอยู่บนหลังเมื่อได้ยินสัญญาณ ตั้งทำขึ้นสายธนูแล้วยิง ชัดเป็นท่าฝน

"นี่คือมหรสพที่พวกเจ้าจัดเตรียมให้ข้ายัดเส้นยัดสายใหม่หรือไม่"

หวงผู้เจียวถามด้วยน้ำเสียงที่เล่นที่จริง แตกต่างจากอารมณ์เครียด ชึ่งของผู้ติดตามราวฟ้ากับเหว

คนหามก็ยวบทั้งสี่ยื่นมือไปที่ปลายคานหาม ดึงดาบเหล็กมันปลาบ ออกจากฝักพร้อมกันแล้วชี้ไปที่แขกไม่ได้รับเชิญตรงหน้าด้วยกระบวนท่า คล่องแคล่วฉับไว เห็นได้ชัดว่าเป็นยอดฝีมือจากราชสำนัก

เสียงอาวุธกระทบกันสะท้านก้องไปทั้งแนวไพร ดาบในมือผู้บุกรุก สะท้อนสีเขียวครามเข้ม มองปราดเดียวก็รู้ว่าเคลือบพิษไว้ อีกทั้งปลาย เกาทัณฑ์ยังจุดไฟลุกโชน

คนพวกนี้หน้าตาเทียมเกรียมเหมือนไม้กล้วตาย เป้าหมายของ พวกมันคือหวงผู้เจียว

"นักฆ่า! ปกป้องท่านเจียว! ปกป้องท่านเจียว!"

เยวี่ยฝ่างไวววาย แม้ท่วงท่าจะเงอะงะ แต่จิตใจของเขานั้นแสนจะภักดี เขาริบพุ่งถลาเข้าไปปกป้องหวงผู้เจียวทันใด

เกาทัณฑ์เพลิงดอกหนึ่งพุ่งทะลุมานไม้ไผ่เข้าไปปักบนผนังเกี่ยว ผ้าไหมบุเกี่ยวไฟลุกที่ทับทันที หวงผู้เจียวผินกายหลบทันควันก่อนจะใช้พัด ในมือตัวด้วมันไม้ไผ่แล้วกระโจนหนีออกมา เขาจึงได้เห็นฉากเข่นฆ่าชัด ถนัดตา

เยวียฝ้างถลันเข้ากอดหวงฝูเจวียแน่น ตัวสั่นสะท้านด้วยความตระหนก แต่สีหน้ากลับยังแน่วหนึ่ง

"ท่านเจวีย ข้าจะต้องปกป้องท่านแน่นอน ขอท่านโปรดวางใจ...อ้อ"

ดาบคมกริบฟันเข้ามาตรงหน้า เยวียฝ้างร้องเสียงหลงแล้วหลบตาปีนึกลงในใจว่าคราวนี้ไม่รอดแน่

เสียงแคว้งดังขึ้น มีดาบปะทะเข้ากับพลังงานบางอย่าง เมื่อเยวียฝ้างล้มตาศึนอีกที นักฆ่าก็กระเด็นไปห้อยติดอยู่บนกิ่งไม้เสียแล้ว

ชายวัยกลางคนเบิกตาโพล่งด้วยความหวาดกลัวระคนงุนงง ทันใดนั้น เขาก็ถูกดิ่งคอเสื้อให้ยึนตรงดั้งเดิม

"ท่านเยวีย พาข้าหนีไปจากตรงนี้ที"

หวงฝูเจวียหันไปสบตากับเถียงแวงหนึ่ง

หัวหน้านักฆ่าถือดาบคมกริบ บนใบหน้ามีรอยแผลเป็นดูน่ากลัว ตาจับจ้องอยู่ที่หวงฝูเจวียเพียงผู้เดียว มันปลิดชีวิตองค์กรักษ์ไปแล้วหลายคน ครั้นแล้วจึงเงื้อดาบหมายจะฟันลงบนร่างของหวงฝูเจวีย

ทันใดนั้นเสียงคำรามก็ก้องดังขึ้นจากข้างหลัง เสียงนั้นไม่เพียงดังชัดชวนพรั่นพริ้ง ยังส่งกำลังภายในออกมาราวกับเสียงฟ้าฟาด พาให้ทุกคนตกตะลึงนิ่งค้างอยู่กับที่ ผู้มีกำลังภายในไม่กล้าแข็งถึงกับปวดร้าว แก้วหูจนเผลอปล่อยดาบร่วงลงพื้น

สายตาของทุกผู้กวาดไปยังเถียงแวงเจ้าของเสียง ทว่าท่าทีของเขา ยังคงสงบนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง

"ข้าไม่ต้องการเอาชีวิตใครรอบเมืองเถียงแวง ไสหัวไปซะ"

เขาเอ่ยเนิบช้า แต่รอบตัวมีศพนักฆ่ากองเกลื่อนอยู่ย่นนานแล้ว

"ไม่ทราบท่านนี่คือใคร เหตุใดจำเป็นต้องมาขัดขวางงานของเรา"
หัวหน้านักฆ่าเงินจัดเห็นโลกมามาก เพียงได้ยินเสียงก็รู้ว่าชายผู้นี้มี
กำลังภายในแข็งแกร่ง

"เถียง"

ชายหนุ่มตอบซ้ำๆ ร่างสูงใหญ่ยืนเด่นท่ามกลางสายลมดูน่าเกรงขาม
เขามีใบหน้าคมคาย แววตาลึกล้ำ แต่กิริยากลับสุขุมกว่าบุรุษวัยเดียวกัน
ว่ากันว่ายอดฝีมือที่เก็บงำท่าทีคาดเดาได้ยากที่สุด พวกนักฆ่าต่าง
สุดลมหายใจอย่างผวา บางคนถึงดาบในมือแล้วแผ่นแนบไปทันใด ฝ่าย
หัวหน้านักฆ่านั้นก็ใจหาย มือไม้อ่อนเหมือนจะกำอาวุธไม่อยู่ มันเองก็เป็น
ชาวยุทธ์ ย่อมเคยได้ยินกิตติศัพท์ของเถียงผู้นี้ คำจ้ำจรวนี้มีหวังได้ไป
ทวงจากยมบาลเป็นแน่

เถียงเป็นประมุขรุ่นที่ห้าของสกุลเถียง แม้อายุยังน้อยแต่ชื่อเสียงกลับ
ขจรไกล

สกุลเถียงได้รับการแต่งตั้งให้ครองเมืองเถียงเจียงตั้งแต่สองชั่วคน
ก่อนหน้านั้น เนื่องจากเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาหลายสมัย สร้างความดีความชอบ
แก่ราชสำนักมากมาย อิทธิพลของสกุลเถียงจึงเกรียงไกรคับฟ้า เป็นรอง
ก็แต่ราชสกุลเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นสกุลเถียงยังโด่งดังระบือไกลในยุทธภพ

บิดาของเถียงมีนามว่าเถียงกัว เป็นจอมยุทธ์ฝีมือเลิศล้ำเลื่องชื่อ
ในหมู่ชาวยุทธ์ สำนักพรรคต่างๆ ล้วนนับถือและยกย่องให้เป็นพี่ใหญ่ เมื่อ
เถียงกัวสิ้นบุญ เถียงซึ่งยังอ่อนวัยก็ต้องรับหน้าที่แทนบิดา และเป็นจริง
ดังคำที่ว่าพ่อเสียย่อมไม่ให้งำเน็ดลูกสุนัข สกุลเถียงในเวลานี้รุ่งเรืองไม่แพ้
ยุคของคนรุ่นก่อน

มันควรรู้แต่แรกแล้วว่าหากคิดประทุษร้ายคนของราชวงศ์ เกียอิง จะต้องเข้ามาสอดมือแน่นอน

"ข้ายอมรู้ดีว่ามีมือของเจ้าเมืองเกียเจิงเยี่ยมยอดเพียงใด แต่ข้าเองก็รับเงินมาแล้ว ไม่อาจละทิ้งหน้าที่ได้ งานครั้งนี้เป้าหมายคือเอาชีวิตข้าโขคร้ายที่ต้องมาเจอท่าน แต่งานก็ยังคงเป็นงาน ท่านเจ้าเมือง ล่วงเกินแล้ว!"

หัวหน้านักฆ่าคำราม กระชับดาบในมือพุ่งเข้าหาเกียอิง

เกียอิงสองคิ้วชี้ขึ้น สองมือวาดเป็นวงกลมเรียกพลังลมปราณ ออกท่าทางยับยั้งอาวุธของศัตรูโดยแทบไม่ต้องออกแรง แม้อีกฝ่ายจะใช้กระบวนท่าหมายเอาชีวิต แต่ก็ไม่อาจทำให้จิตใจของเขาสะทกสะท้าน เขารับมือคู่ต่อสู้อย่างสุขุมสงบนิ่ง ดูคล้ายไม่ได้ใช้พลังเลยสักเศษเสี้ยว เห็นได้ชัดว่ามีอยู่ทธ์ของสองฝ่ายห่างชั้นกันพอดี

หัวหน้านักฆ่าเพียงสัมผัสได้ถึงพลังมหาศาลที่ตั้งต้นด้านซ้ายและขวาของดาบ ขณะกำลังตื่นตระหนกอยู่นั้นง่ามนิ้วโป้งก็ถูกกำลั้งภายในของเกียอิงฉีกทั้งเป็นทาง เลือดไหลอาบฝ่ามือจนไม่อาจกำยัดดาบไว้ได้ พริบตาเดียวดาบก็ร่วงหล่นลงพื้นส่งเสียงเค็งคร้าง

"ข้าไม่อยากฆ่าคน แจ็งนามผู้จางวานมา แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า"

เกียอิงเอ่ยเนิบช้า ไกล่พรมแดนเมืองเกียเจิงแล้ว เขาไม่อยากผิดศีลข้อแรกง่ายตายเช่นนี้

"ไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก"

หัวหน้านักฆ่าแค้นหัวเราะ หยิบปล้องระเบิดออกมาจากเอวแล้วโยนลงพื้นโดยแรง

เสียงระเบิดดังขึ้น เกิดเป็นเปลวไฟโชติช่วงพร้อมด้วยควันไฟหลากสี
ไปไต่ลู่กลมไทม้อย่างรวดเร็วจนกลายเป็นกำแพงไฟ หัวหน้านักฆ่าหันไปอีกทาง
ตัดสินใจว่าต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตมันก็ต้องทำภารกิจให้ลุล่วง

"น่าตายนัก!"

เถียงชิงสบถในลำคอ วาดมือเดินลมปราณพลิกดินทรายจำนวนมาก
ขึ้นมากลบไฟ แต่นั่นก็ทำให้เขาต้องเสียเวลาไปไม่น้อย

หัวหน้านักฆ่าวิ่งตามหวังผู้เจ็ยไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)